

DANIEL GIRALT-MIRACLE

«El papa Francesc està assimilant moltes coses que la Reforma ha defensat»

L'historiador de l'art Daniel Giralt-Miracle (Barcelona, 1944) és membre del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa de la Generalitat de Catalunya. També és membre de l'Església Evangèlica Baptista de Gràcia, o un "militant de base", com a ell li agrada dir.

*Entrevista de Nicolas Tomás
Fotografia de Jordi Play*

En un país com Catalunya, que qualsevol diria que és de tradició catòlica, el protestantisme avui és la segona confessió religiosa.

—Catalunya i la península Ibèrica es van mantenir catòliques perquè tots els intents de reforma van ser aniquilats per una cosa anomenada Inquisició. Els corrents renovadors que venien d'Europa van ser taxativament prohibits. Però quan hi ha hagut períodes de llibertat, particularment les dues repúbliques, hi ha hagut llibertat religiosa i de culte i han florit els corrents protestants. Hem d'agrair a la República i a la llibertat d'expressió, perquè ha permès divulgar l'Evangeli, tenir locals de culte... El protestantisme a Catalunya, com demostra Carod-Rovira, té més de cent anys d'història i agafa personalitat pròpia durant el segle XX.

—Hi ha desconeixement sobre el protestantisme a casa nostra?

—Lamentablement, fins a l'arribada de la democràcia, existia un anatema,

un cliqué que tot allò que no era confessió institucional –i fins i tot estatal– era heretgia, era anti-*establishment*. No només va ser la societat, sinó que també van ser les autoritats religioses i polítiques les que van discriminar aquells que eren jueus, protestants, maçons, comunistes... Estàvem tots al mateix sac. Hi havia una etiqueta que pesava sobre tot allò que no fos confessionalment catòlic.

—Fins la democràcia, doncs, va tenir dificultats d'arrelament.

—Sempre va existir, però subterràniament, gairebé clandestinament. Celebrava cultes en llocs impropis com garatges o naus industrials. En temps del franquisme es feien reunions a les cases, no més de 20 persones i amb discreció. I no havíem de fer manifestacions d'esquerreres, ni grans cerimònies. Era tot molt intimista, molt introspectiu. Es podia fer tot en la intimitat, res a l'exterior.

—La immigració sobretot llatinoamericana de finals del segle XX i principis del segle XXI ha representat un impacte?

—Clarament podem distingir entre el protestantisme històric, de tres i quatre generacions com el meu cas, del protestantisme nouvingut. El protestantisme històric era arrelat a les Illes, al País Valencià, a Catalunya i fins i tot a Andorra. En canvi, el nouvingut ha provocat un fet molt positiu: que hi hagi una voluntat d'acollida en el sentit social, econòmic i espiritual. Això ha desvetllat les comunitats protestants dels Països Catalans.

Amb l'Amèrica Llatina s'ha produït una hibridació que jo crec que ha estat enriquidora, perquè a més a més no ha estat monodenominacional. El protestantisme té diferents denominacions amb diferents èmfasis, però amb un denominador comú: la convivència. Des de l'Amèrica Llatina vénen de totes les procedències. S'han integrat en la vida comunitària, socialment, econòmicament i lingüísticament. La segona generació ja canta els himnes en català.

—Només a Catalunya hi ha anglicans, baptistes, baptistes renovats, luterans, pentecostals, presbiterians...

